

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Monasteriorum claustra, & excommunicationem contemnentes morbis castigati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

242 Cap. XXIV. Inflititia morbos immittenis Dei, in novo Testamento, presumpcta ueste in beatissimi Carilephi monasterium ingredi conatus est, ut probaret verumne esset illius vaticinium, quo pradixerat, sexui feminæ numquam datum iri copiam in illud intrandi: sed justo Dei iudicio priusquam vel respiceret cœnobij clausos aditus, arrepta à diabolo retrorsum ruit, adeoq; fœdè ab illo vexata est, ut dicere me pudeat. Caput enim illi adegit intrafœmora, sicq; factum est, ut que sacrificia liminibus falsa oscula imprimere tentauerat, immūdas sui corporis partes oculari cogeretur; sexumq; ipsa suum, quem virili habitu tegere voluerat, cunctis cernere volentibus palam proderet. Quæ res efficit, ut deinceps eò se conferre mulieres ausa non sint.

VII.

Gen. 3. 24.

Sur. tom. 6 in
vita eius 14.
Nouembris.
cap. 25.

Dicunt hinc mulieres vitare cœnobia Religiosorum; & viri quoque non contemerare claustra virginum Religiosarum. Nec enim sine causa claustra vocantur. Vx, qui illuc comes fandi, potandi, ludendi, saltandi causa ingrediuntur. Dæo sponsas animas sollicitant. Angelos habent aduersarios, qui, ut olim ante paradisum voluptatis Cherubim, cum flammeo gladio atque versatili, ante domos Dæo sacras, ad homines Dæo consecratos custodiendos, collocantur. Merito igitur impuri illuc penetrare cupientes dæmonibus verberandi permittuntur. Quemadmodum & illi, qui excommunicationem contemnunt. Horribile exemplum est in vita S. Laurentij ArchiEpiscopi Dublinensis. Per id tempus, multiplicatis malis in terra, cum sanctus Pontifex die quodam à Dublinia Vuassfordiam iter haberet, quidam è militibus regis Vilhelmi nomine, se comitem ei adhibuit, ne forte si solus esset, incideret in latrones. Sed & scriptor quidam cum uxore sua parvuloq; infante, tamquam securius iter iam facturus, illis se junxit. Ingredientibus autem illis nemus quoddam, latronum latibulum, viginti quatuor loricati latrones è latebris prodierunt, simulantesq; se velle parcere Pontifici & suis, petebant, ut militem ipsum traderet voluntati: ipse vero cum suis Clericis illas abiret. sed vir sanctus respondit, malle se interfici, quam illis militem jugulandum permettere. Tum illi furijs agitati, in clericos eius sanius irruerunt, & scriptorem antedictum crebro irrumpendo occiderunt. Eius autem uxoris misertus Episcopus, postea, quæ ad victimum uestitumq; pertinenter, perpetuo illi subministravit; puerum vero litteris erudiendum curauit, & quoad vixit, inter Clericos suos illum numerari voluit. Porro la-

tronis

tronos lanceam in militem vibrantes, misericorditer se se interponentio Episcopi e quorum confoderunt: sicque miles equi praesidio de eorum manibus erexitur est. Prasul vero solitatis Clericis, varijs affectus injurijs, in proximam veniens civitatem, latrones illos per internuntios admonuit, ut a sua malitia abstinentes, veniam impetrarent: ni id ficerent, se cum omnibus eis civitatis presbyteris in eos excommunicationis sententiam pronuntiaturum. Illis autem paenitentiam & correctio nem respueribus, eos excommunicauit. Quod cum illi cognovissent, & quemadmodum fieret excommunicatio, inquisisset, dixerunt: Excommunicatus & nos ArchiEpiscopum. Et accipientes exta bouis furto ablati, loco solarum, & accensis lignorum faculis, loco candalarum, instar Imporum vulubant. Clericos irridentes, anathema legentes & in derisum Ecclesia etiam in aqua ipsas faculas extinguebant. Ex his unius postero die, licet quadruplici rectius ueste, frigore satis temperato, & tolerabili extinctus est. Tertio inde die, malitia eorum dux itidem peremptus est, atque ita alij post alios, intra annum unum perierunt.

Atrocia quoque sunt, quae in vita S. Hugonis Episcopi Lincolniensis leguntur. Nam cum rebellis quoddam & contumaces satana tradidisset in interitum carnis, subito non comparuerunt. Miles quidam proprius quoddam mendacium ab Episcopo sancto reprehensus, cum admonitionem eius parni penderet, nec se emendare vellet, mox ab illo excommunicatus est. Vsurpabat namque sibi bona quadam, que incitante eum uxore, quod prolem legitimam non haberet, a veris haeredibus per simulationem alienare consenserat. Tremenda res. Inuictus enim diabolus, nocte sequenti extorquens subito animam mendacem. Alius quidam in eodem scelere ei succedens, cum latus & temulentus lecto exciperetur, sopori mortem socians, etiam miserè extinctus est. Forestarius quidam propter facinus plexus anathemate, viri DEI sententiam non metuens, intra paucos dies horribili morte decepit è vita. Quidam diaconus, limore impellente, militem quemdam nequiter accusans de criminis regia proditionis, Hugonis sententia ob spem emendationis percussus, cum peccatum suum non modo non vellet agnoscere, sed etiam ab Archiepiscopo absolutionem impetraret, rediensque ad vitrum sanctum purgationis, ut putabat, sua chirographum secum afficeret, rursum non obstante mandato, ab illo excommunicatus est. Ut

VIII.
Sur. in vita
eius. cap. 23.
die 17. Nou.